Praha-Žižkov, 30.10.2022
P. Jareš

Boží jednání v našich životech
J 9,1-23

Naše problémy bývají příležitostmi k tomu, aby se v našich životech ukázaly Boží činy. Takovou příležitostí k Božímu jednání byla i vrozená slepota muže z našeho příběhu. Pán Ježíš ho patrně viděl sedět u cesty, jak žebrá. Z lidského pohledu neměl tento člověk žádnou budoucnost, žádnou naději na změnu své politováníhodné situace. S tím pouze lidským pohledem se setkáváme v otázce, kterou učedníci kladou Pánu Ježíši: „ *Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?* “ (J 9,2 ČEP) V trápení slepého člověka neviděli žádnou příležitost. Viděli v něm pouze Boží trest. Jejich otázka směřuje do minulosti a vlastně nic neřeší. Možná jsme někdy také podlehli pokušení tohoto smýšlení, když jsme viděli různé nemoci a postižení druhých lidí a ptali jsme se, čím se provinili. Nebo jsme se možná dokonce někdy ani moc neptali a okamžitě jsme „věděli“, proč je někdo nemocný, proč se někomu hroutí manželství atd. Pán Ježíš však v celoživotním problému toho člověka viděl příležitost k tomu, aby se na něm ukázaly Boží skutky. Určitě tu nechtěl říct, že on a jeho rodiče byli bez hříchu. Avšak slepota, kterou onen žebrák od narození trpěl, nebyla žádným Božím trestem. Byl slepý proto, aby na něm Pán Bůh mohl zjevit své jednání. Pán Ježíš tu viděl příležitost k vykonání dalšího znamení, které mělo svědčit o tom, kým je. Věděl, že čas jeho pobytu na zemi v těle se krátí, a tak nechtěl tuto příležitost promarnit. Některé své problémy jsme si nezavinili sami, ani je přímo nezavinil jiný člověk. Prostě tu jsou. Ale jsou tu jako temné pozadí, na kterém může jasně zazářit Boží laskavé jednání s námi. Pán Ježíš však přišel na svět, aby zachránil hříšníky (1Tm 1,15). A tak se nás ujímá i v těch našich potížích, za které můžeme my, nebo jiní lidé. Pomáhá nám i k tomu, abychom se nemuseli stále zabývat minulostí, přehrabovat se ve vlastních chybách a hříších a v selháních ostatních lidí. Pomáhá nám jít dál. Dává nám novou budoucnost. A tak, místo abychom hloubali nad tím, zda je nějaká choroba (či jiný problém) Božím trestem, můžeme raději prosit Pána Ježíše, aby nám v naší situaci posvítil na další cestu.

Když Pán Ježíš řeší naše problémy, zapojuje často do dění i nás. Vidíme to názorně na způsobu uzdravení slepého, který byl vskutku interaktivní. Pán Ježíš žebráka zapojil do dění. Do chvíle, než k němu přišel Pán Ježíš, ten muž kromě žebrání asi nic moc nedělal, a díky své slepotě vlastně ani dělat nemohl. Ale Pán Ježíš ho svými pokyny vyprostil z nečinnosti. Není zcela jasné, proč Pán Ježíš k uzdravení použil právě bláto ze svých slin a z prachu. Rabíni byli toho názoru, že slina prvorozeného syna svého otce má uzdravující vlastnosti. V té době se obecně věřilo, že ve slinách člověka jsou skryty zvláštní síly. Ze strany Ježíše mohlo snad být vytvoření bláta i záměrnou provokací farizeů. K uzdravení slepého totiž došlo v sobotu. A vytvoření bláta mohlo být chápáno jako hnětení,

což byla jedna z činností, kterou židovská tradice v sobotu zakazovala. Ať už ale byl smysl počínání Pána Ježíše jakýkoliv, k uzdravení nedošlo okamžitě po potření očí slepého blátem. Došlo k němu až poté, co se slepý umyl v rybníku Siloe. Výklad jeho jména, „Poslaný“ (v. 7), má zřejmě připomínat, že Pán Ježíš je ten, koho poslal Bůh. A v osobě Pána Ježíše tu Bůh posílá i toho slepého člověka k rybníku, kde si měl umýt oči od bláta. Pán Ježíš mu neřekl, co se po smytí bláta stane. Slepý mu prostě musel věřit. A když se umyl, viděl. Bylo jasné, že to byl Ježíš, kdo mu otevřel oči. Kdyby úplně stejné věci dělal bez Ježíše, bez jeho vyslání, jeho oči by se neotevřely. Ale nestalo se to ani úplně bez jeho účasti. Když Pán Ježíš řeší problémy v našich životech, může to vypadat podobně. Jeho pomoc může být zkrátka taková, že nás inspiruje k tomu, kam máme jít a co máme udělat. A ani my často nebudeme vědět předem, jak to dopadne. Nebudeme vědět předem, co se stane, když uděláme to, k čemu nás Pán Ježíš vede. Budeme vědět třeba pouze to, že je správné to udělat. Někdy jsme v životě podobně zaseklí jako onen slepý žebrák. Nevidíme východisko ze své situace. Ježíš nám ho ale může ukázat. Může nám ukázat konkrétní kroky, které máme udělat. Uvádí nás do pohybu tím správným směrem. Začínáme znovu žít. Je to jeho práce. Ale je to práce, ve které i my máme svou úlohu. Úlohu víry a poslušnosti.

O Božím jednání v našich životech lze podat věcné svědectví. Ve vyprávění o tom, co se dělo po uzdravení slepého muže, hrají zásadní roli fakta. Ne myšlenky, ani pocity, ale fakta. Mluví se o tom, co kdo udělal a co se stalo. Nad veškerou pochybnost je tak potvrzena totožnost uzdraveného muže. Dále skutečnost, že se narodil slepý. On sám dvakrát věcně popisuje, jak k jeho uzdravení došlo. Sám sice mnohé z toho neviděl. Pán Ježíš ale vše udělal tak, aby si to uzdravený mohl dobře zapamatovat, a mohl o tom bez potíží vyprávět. A protože se jednalo o jasná fakta, která se dalším vyšetřováním jen dále potvrzovala, dala se těžko zpochybnit. Jistě i proto představovalo uzdravení pro farizeje takový problém. Vždyť by si lidé opravdu mohli začít myslet, že tento Ježíš je Mesiáš! Věcná povaha zkušenosti jistě také umožnila uzdravenému ustát vyslýchání od farizeů. Nebyl sice tak teologicky vzdělaný jako oni, ale věděl, co se stalo. Byl toho přece doslova *očitým* svědkem. Pán Bůh sice není vidět, ale jeho skutky v našich životech ano. Naše zkušenosti s ním tak nejsou pouhými myšlenkami, pocity, dojmy, vnitřními prožitky. Týkají se konkrétních událostí v našich životech. V těchto událostech můžeme jasně vidět Boží jednání, Boží pomoc. Pán Ježíš totiž jedná uprostřed našich každodenních životů. K tomu, abychom o tom mohli vyprávět, nepotřebujeme být kdovíjak zběhlí v Bibli, ani kdovíjak chytří. Můžeme prostě věcně a bez přikrašlování povědět, co se stalo. Jak jsme na tom byli. K jakým krokům nás Pán Ježíš vedl. A co se stalo pak. Díky Pánu Ježíši můžeme zakoušet, že Bůh je s námi v našich životech tady a teď. A v našich životech tady a teď také jedná. O tom můžeme podat konkrétní a věcnou výpověď.